

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΟΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 593

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

*

Ἐν Ἀθήναις, 17 Νοεμβρίου 1891

*

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΑ

Ἐν Ἀθήναις	φρ.	8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις	"	8.50
Ἐν τῷ ἑξωτερικῷ	φρ. χρ.	15.—
Ἐν Ρωσίᾳ	ρούβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μιλλανβοῶ καὶ Ἐτιεβάν : Αἱ ἀστωργοὶ μητέρες.
—Καρόλου Μερουβέλλ : Νεκραὶ καὶ Ζῶσαι, δραματικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων. — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίτσις : Ἰσπανία. — Ἀλεξάνδρου Σ. Ποῦσκιν : Ὁ ἐπιστάτης ταχυδρομικοῦ σταθμοῦ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΘΑΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματωσῶν καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δαείων καὶ τραπέζων, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΜΙΛΛΑΝΒΟΑ ΚΑΙ ΕΤΙΕΒΑΝ

ΑΙ ΑΣΤΟΡΓΟΙ ΜΗΤΕΡΕΣ

Ἡ κυρία Φλορβάλ μάτην ἀνέμεινεν ἐπὶ ὀλοκλήρον ὄραν, ὁ Ραβάνης δὲν εἶχεν ἐπιστρέψει.

Ἀπεφάσισεν ὅθεν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν της, ἀπορροῦσα τί ἐσήμαινον πάντα ταῦτα καὶ κατεχομένη ὑπὸ ἀορίστου ἀνησυχίας.

Εἶχε προαισθήματα δυστυχήματος.

Καὶ τὰ προαισθήματα ταῦτα δὲν τὴν ἠπάτων.

Τὰ ἐπιπλά της εἶχον διαταραχθῆ κατὰ τὴν ἀπουσίαν της καὶ τὰ συρτάριά της ἦσαν ἀνοικτά.

Ἄπασαι αἱ μετοχαὶ της εἶχον ἀφαιρεθῆ· ἐξ ἐπιεικειᾶς δὲ μόνον τὰ κοσμημάτῃα της ἀφῆκεν ὁ κλέπτης.

Ἐξέβαλε κραυγὴν καὶ κατήλθεν ὡς παράφρων εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ξενοδοχείου. Ὁ ὑπηρέτης, ὅστις εἶχεν ἐγχειρίσει τὴν κλεῖδα τοῦ δωματίου εἰς τὸν Ραβάνην, οὐδὲν ἀνέφερε περὶ τῆς ἀπερισκεψίας του· ὡς πρὸς τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ ξενοδοχείου, οὗτος ὠχυρώθη ὀπισθεν τῆς εἰδοποιήσεως, ἥτις ἦτο τοιχοκλλημένη εἰς ὅλα τὰ δωμάτια, εἰδοποιήσεως, δι' ἧς παρηγγέλλοντο οἱ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ καταλύοντες ὅπως καταθέτωσιν εἰς τὸ γραφεῖον αὐτοῦ ὅλα των τὰ ἔγγραφα καὶ ἀντικείμενα ἀξίας, καὶ ἐδήλωσεν ὅτι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἦτο ὑπεύθυνος τῆς ἐναντίον τῆς ἐνοικιαστρίας του διαπραχέσης κλοπῆς.

Ἡ κυρία Φλορβάλ δὲν ἀμφέβαλε πλέον. Ὁ Ραβάνης εἰσήλθεν ἐν τῷ δωματίῳ της κατὰ τὴν ἀπουσίαν της, αὐτὸς ἄρα ἦτο ὁ κλέπτης. Θὰ εἰσήλθε δὲ εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἐσκέφθη, δι' ἀντίκλειδος. Νῦν δ' ἐξήγει καὶ τὴν ματαιωθεῖσαν συνέντευξιν, ἥτις ἐγένετο βεβαίως ἐπὶ τῷ σκοπῷ ὅπως λάβῃ καιρὸν ὁ κλέπτης καὶ ἀναχωρήσῃ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου, πρὶν ἢ γνωσθῆ ἡ κλοπῆ.

Ἡ πρώτη σκέψις, ἥτις ἐπῆλθεν εἰς τὴν κυρίαν Φλορβάλ ἦτο νὰ κάμῃ καταγγελίαν εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ἀλλ' ἐντὸς μικροῦ, σκεψθεῖσα ὠρμώτερον τὰς συνεπείας τοῦ διαθήματος τούτου, παρητήθη. Θὰ ἠναγκάζετο νὰ εἶπῃ πόθεν προήρχοντο αἱ κλαπείσαι ὁμολογίαι καὶ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν κυριότητά των, ἠπότῃ ἀφευκτως θὰ ὠνόμαζε τὸν κόμητα δὲ Βανδᾶμ, χωρὶς νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι εἶχε ψευστῆ διακηρύττουσα τὴν καταστροφὴν της συνεπείᾳ τῆς ἀγορᾶς μετοχῶν τῆς Ἐταιρίας τοῦ Ἀερίφωτος. Διακηρύττουσα τούτο, θὰ ἦτο ταῦτόν ὡς νὰ ὠμολόγῃ ἐαυτὴν συνένοχον τῶν γενομένων ἀισχροκερδειῶν πρὸς βλάβην τοῦ δὲ Βανδᾶμ· ἐξ ἄλλου, ἐσκέφθη ὅτι ὁ Ρα-

βάνης θὰ εἶχε λάβει τὰς προφυλάξεις του πρὸς ἀποφυγὴν πάσης καταδιώξεως.

Ἡθέλησεν, οὐχ ἥττον, νὰ ἐκδικηθῆ κατ' αὐτοῦ, διατηροῦσα τὴν ματαίαν ἐλπίδα ὅπως συμφιλιωθῆ μετὰ τοῦ κόμητος, τὸν ὁποῖον ἐνόμιζεν ἀκόμη πλούσιον.

— Ἐὰν συντελέσω εἰς τὴν ἀθώωσίν του, ἐσκέφθη, ἐὰν μεταβάλω καθ' ὀλοκληρίαν τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον μέχρι τοῦδε ἐπαίξα, δὲν θὰ ἔχῃ λόγους ὅπως μὴ ἐπιθυμῆ νὰ συμφιλιωθῆ μαζί μου. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν μετὰ τοῦ Γάστου Δερός διαφοράν του, ἀναλαμβάνω νὰ τὴν συμβιβάσω, καὶ ἂν ἐτι ὀφείλω νὰ τῷ ἀποκαλύψω ὅτι ὁ Γάστων εἶνε υἱὸς τῆς Βαλερίας δὲ Συλόφ. Αἱ ὑπόνοιαι του ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θέλουσιν ἐξαφανισθῆ καθ' ὀλοκληρίαν καὶ θ' ἀναγκασθῆ νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἡ ζηλοτυπία του ἦτο πάντα φαντασιώδης.

Ἐν τούτοις, παρὰ τὴν ἀπροσδόκητον συμφορὰν, ἥτις τὴν ἐπληξεν, ἡ Ἐσθὴρ Φλορβάλ δὲν ἦτο γυνὴ ὅπως ἀπολέσῃ τὴν ψυχραιμίαν της. Ἀπεφάσισε νὰ γράψῃ πρὸς τὸν κύριον Δορμεῖλ, τὸν ἀνακριτὴν, τὸν ἀναλαβόντα τὴν διεξαγωγὴν τῶν ἀνακρίσεων ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως τῆς Ἐταιρίας τοῦ Ἀερίφωτος.

Ἐτέρωθεν, τί εἶχε νὰ φοβηθῆ; Πῶς θὰ ἠδύνατο νὰ πιστεῦσῃ ὁ ἀνακριτὴς ὅτι αὕτη ἦτο συνένοχος τοῦ Ραβάνη, ἀφοῦ προσέτιθετο ἐφεξῆς ν' ἀποδείξῃ ὅτι οὐδεμίαν ἔσχε συμμετοχὴν εἰς τὰς ὀφειλάς τῆς ὑποθέσεως; Ἀκριβῶς δ' ἐνεκα τοῦ λόγου τούτου ἐσκέφθη καὶ δὲν κατεμήνυσεν τὸν Ραβάνην διὰ τὴν κλοπὴν, ἥς ἀρτίως ἐγένετο θῆμα.

Γράφουσα τὴν ἀνωτέρω ἐπιστολὴν πρὸς τὸν ἀνακριτὴν κύριον Δορμεῖλ, ἡ κυρία Φλορβάλ ἐδείκνυτο λίαν γενναϊόφρων καὶ ἀφιλοκερδῆς, ἐνῶ ἐξ ἄλλου ἠλπίζε νὰ συλλέξῃ ἐντὸς μικροῦ τοῦς καρπούς τῆς ὑπηρεσίας, τὴν ὁποῖαν παρεῖχεν εἰς τὸν κόμητα δὲ Βανδᾶμ.

Μακρὰν τοῦ νὰ διαφωτίσωσι τὴν ὑπόθεσιν ἐπιστολαὶ τοῦ κυρίου Ρισὸν καὶ τῆς πρώην συζύγου του, κῆξησαν ἐπὶ μᾶλλον τὸ σκότος. Ὁ ἀνακριτὴς ἤρχισε νὰ χάνῃ τὸν μίτον εἰς τὸν λαβύρινθον αὐτὸν τῶν νέων περιπλοκῶν. Αἱ πληροφορίαι τὰς ὁποίας ἔλαβε παρὰ τῆς διευθύνσεως τῆς ἀστυνομίας ἐπεβεβαίωσαν τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων τῆς ἠθοποιῆς ὡς πρὸς τὸν Ἰωάννην Ραβάνην, ὁποῖος οὗτος εἶδεν πραγματικῶς σημειώσεις εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας.

Ὁ κύριος Δορμεῖλ ἐξεπλάγη κατ' ἀρχὰς εὐρὼν εἰς τὴν δικογραφίαν του σημειώσεις τῆς ἀστυνομίας ἀφορώσας τὴν

ὑπόθεσιν τοῦ Ἀερίοφωτος, διευθυνομένην ὑπὸ τοῦ Ραβάνη. Ἐκ ποίου συμφέροντος ὁρμώμενος οὗτος κατεμήνυσε τὰς ἐνεργείας τῶν διευθυνόντων τὴν Ἑταιρίαν, ἀφοῦ ἦτο συνένοχος τῶν ; Εἰς ποίαν αἰτίαν ὑπέικον ἀπήτησε τὴν σύλληψιν τῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἑταιρίας ; Τοῦτο ματαίως ἐζήτηται νὰ ἐννοήσῃ ὁ κύριος ἀνακριτὴς.

Ἀληθῶς εἰπεῖν, ἡ διαγωγή τοῦ Ραβάνη ἦτο ἀνεξήγητος.

Ἡ ἐκπληξίς καὶ ἡ περιπλοκή τοῦ κυρίου Δορμεῖλ ἐδιπλασιάσθησαν, ὅταν ἔμαθεν ἐκ νέας ἀστυνομικῆς ἐκθέσεως ὅτι τὸ ἀληθές ὄνομα τῆς Ἑσθῆρ Φλωρβάλ ἦτο κυρία Ρισόν καὶ ὅτι ἦν σύζυγος τοῦ πραγματογνώμονος τοῦ ἐπιφορτισθέντος ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου νὰ ἐξετάσῃ τὰ βιβλία τῆς χρωκοπησάσης Ἑταιρίας καὶ ὑποβάλλῃ τὴν ἐκθεσὶν του.

Ἐπὶ τῇ ἀποκαλύψει πάντων τούτων, ὁ ἀνακριτὴς κατελήφθη ὑπὸ εὐλόγου δυσπιστίας. Εἰθισμένος ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός του νὰ διάγῃ ἐν τῷ μέσῳ τῶν πανουργιῶν καὶ τοῦ ψεύδους, συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ μεταχειρισθῇ τοὺς κατηγορουμένους ὡς ἐνόχους καὶ τοὺς μάρτυρας ὡς ὑπόπτους.

Ὁ κύριος Δορμεῖλ ἦτο δικαστὴς ἐκ τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν νέαν λεγομένην σχολήν. Δὲν ἤδυνατο νὰ πιστεύσῃ οὔτε εἰς τὴν τύχην, οὔτε εἰς τὴν σύμπτωσιν τῶν γεγονότων· κατ' αὐτὸν οὐδὲν ἐγένετο ἀπρομελετήτως καὶ ἄνευ σκέψεως, ἀλλὰ πᾶν συμβεβηκὸς ἐνεῖχε προμελέτην. Μανθάνων ὅτι ὁ κ. Ρισόν ἦτο σύζυγος τῆς Ἑσθῆρ Φλωρβάλ, ἀνεμνήσθη ὅτι ἔλαβε παρ' ἐκάστου αὐτῶν ἐπιστολὴν περιέχουσαν μὲ μικρὰν διαφορὰν τὰς αὐτὰς πληροφορίας. Συνεπέραναν ὅθεν ὅτι αἱ ἐν λόγῳ ἐπιστολαὶ ἐγράφησαν ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἔμπνευσιν, καὶ ὅτι κοινὸν συμφέρον συνήνωσεν εἰς τὴν περίστασιν ταύτην τοὺς διεξευγμένους συζύγους.

Ἄλλ' ἡ χρηστότης τοῦ κ. Ρισόν ἦτο τόσῳ κοινῶς γνωστὴ, ὥστε ἐδίστασε νὰ τὸν ὑποπτεύθῃ. Διὰ νὰ ἔχῃ ὅθεν καθαρὰν τὴν συνείδησιν ὁ κ. Δορμεῖλ, ἀπεφάσισε νὰ φέρῃ αὐτὸν εἰς ἀντιπαράστασιν μετὰ τῆς πρώην συζύγου του, ἐπιφυλακτῶμενος νὰ ἐξαιρέσῃ τὸν κ. Ρισόν τῆς πραγματογνωμοσύνης ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, ἐν ἡ περιπτώσει ἔνεκον οἰωνοδήποτε οἰκογενειακῶν λόγων δὲν παρεῖχεν ἀποχρώσας ἐγγυήσεις ἀμεροληψίας.

Ἡ κυρία Φλωρβάλ ἐζήτηθη ἀμέσως ἐν Παρισίαις καὶ προσεκλήθη αὐτὴ τε καὶ ὁ κύριος Ρισόν, ὅπως προσέλθωσιν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀνακριτοῦ κ. Δορμεῖλ.

Κατὰ τὴν ὄρισμένην ἡμέραν καὶ ὥραν ὁ πατὴρ τῆς Ἑμμελίνας καὶ ἡ ἠθοποιὸς τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου εὐρέθησαν ἀντιμέτωποι ἀλλήλων ἐν τῷ προθαλάμῳ τοῦ ἀνακριτοῦ.

Ἀνεσκήρτησαν ἀναγνωρισθέντες.

Ἦτο ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ἐπανεῖδον ἀλλήλους ἀπὸ δεκαπενταετίας.

Ὁ κ. Ρισόν, ὑπὸ ζωηρᾶς κατεχόμενος συγκινήσεως, μετεβίβασε τὸ ἐπισκεπτήριόν του διὰ κλητῆρος πρὸς τὸν ἀνακριτὴν, παρ' ᾧ πάραυτα εἰσῆλθη.

— Τί ἔχετε, κύριε πραγματογνώμων ; ἠρώτησεν ὁ κ. Δορμεῖλ, παρατηρῶν τὴν ταραχὴν τοῦ κ. Ρισόν.

— Τί ἔχω ; ἀπήντησεν ὁ πραγματογνώμων. Πρὸ μικροῦ συνήντησα ἐκεῖ, εἰς τὸν προθαλάμον σας, γυναῖκα τὴν ὅποιαν πρὸ πολλῶν ἐτῶν δὲν εἶδον.

— Τὴν κυρίαν Ἑσθῆρ Φλωρβάλ ;

— Ἀκριβῶς. Ἀλλὰ τὸ ὄνομα αὐτὸ δὲν εἶνε ἰδικόν τῆς· ἡ γυνὴ αὕτη καλεῖται κυρία Ρισόν. Ὑποθέτω, ἀφοῦ εἶνε εἰς τὸ γραφεῖόν σας, ὅτι θὰ εἴσθε ἐν γνώσει ὅλων τούτων.

— Πραγματικῶς, γνωρίζω ὅτι εἶνε σύζυγός σας, καθὼς ἐπίσης δὲν ἄγνοῶ ὅτι ζῆτε διεξευγμένους αὐτῆς πρὸ πολλῶν ἐτῶν. Ἐὰν τὴν ἐζήτησα εἰς Παρισίους — διότι ἀρτίως ἐφθασεν ἐκ Βρυξελλῶν — τὸ ἕκκαμ, διότι μοὶ ἔγραψεν ἐπιστολὴν, τῆς ὁποίας τὸ περιεχόμενον συμφωνεῖ πληρέστατα πρὸς τὰς πληροφορίες, τὰς ὁποίας καὶ ὑμεῖς μετεβιβάσατε. Μένουσιν ὅμως σκοτεινὰ σημεῖα τινὰ, τὰ ὅποια, ἵνα διευκρινίσω, ἔχω ἀνάγκην ἐξηγήσεων, ἄς ἀμφότεροι δύνασθε νὰ μοὶ παράσχητε.

Ἄλλ' ἡ χρηστότης τοῦ κ. Ρισόν ἦτο τόσῳ κοινῶς γνωστὴ, ὥστε ἐδίστασε νὰ τὸν ὑποπτεύθῃ. Διὰ νὰ ἔχῃ ὅθεν καθαρὰν τὴν συνείδησιν ὁ κ. Δορμεῖλ, ἀπεφάσισε νὰ φέρῃ αὐτὸν εἰς ἀντιπαράστασιν μετὰ τῆς πρώην συζύγου του, ἐπιφυλακτῶμενος νὰ ἐξαιρέσῃ τὸν κ. Ρισόν τῆς πραγματογνωμοσύνης ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, ἐν ἡ περιπτώσει ἔνεκον οἰωνοδήποτε οἰκογενειακῶν λόγων δὲν παρεῖχεν ἀποχρώσας ἐγγυήσεις ἀμεροληψίας.

Ἡ κυρία Φλωρβάλ ἐζήτηθη ἀμέσως ἐν Παρισίαις καὶ προσεκλήθη αὐτὴ τε καὶ ὁ κύριος Ρισόν, ὅπως προσέλθωσιν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀνακριτοῦ κ. Δορμεῖλ. Κατὰ τὴν ὄρισμένην ἡμέραν καὶ ὥραν ὁ πατὴρ τῆς Ἑμμελίνας καὶ ἡ ἠθοποιὸς τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου εὐρέθησαν ἀντιμέτωποι ἀλλήλων ἐν τῷ προθαλάμῳ τοῦ ἀνακριτοῦ. Ἀνεσκήρτησαν ἀναγνωρισθέντες. Ἦτο ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ἐπανεῖδον ἀλλήλους ἀπὸ δεκαπενταετίας.

Ὁ κ. Ρισόν, ὑπὸ ζωηρᾶς κατεχόμενος συγκινήσεως, μετεβίβασε τὸ ἐπισκεπτήριόν του διὰ κλητῆρος πρὸς τὸν ἀνακριτὴν, παρ' ᾧ πάραυτα εἰσῆλθη.

— Τί ἔχετε, κύριε πραγματογνώμων ; ἠρώτησεν ὁ κ. Δορμεῖλ, παρατηρῶν τὴν ταραχὴν τοῦ κ. Ρισόν.

— Τί ἔχω ; ἀπήντησεν ὁ πραγματογνώμων. Πρὸ μικροῦ συνήντησα ἐκεῖ, εἰς τὸν προθαλάμον σας, γυναῖκα τὴν ὅποιαν πρὸ πολλῶν ἐτῶν δὲν εἶδον.

— Τὴν κυρίαν Ἑσθῆρ Φλωρβάλ ;

— Ἀκριβῶς. Ἀλλὰ τὸ ὄνομα αὐτὸ δὲν εἶνε ἰδικόν τῆς· ἡ γυνὴ αὕτη καλεῖται κυρία Ρισόν. Ὑποθέτω, ἀφοῦ εἶνε εἰς τὸ γραφεῖόν σας, ὅτι θὰ εἴσθε ἐν γνώσει ὅλων τούτων. Πραγματικῶς, γνωρίζω ὅτι εἶνε σύζυγός σας, καθὼς ἐπίσης δὲν ἄγνοῶ ὅτι ζῆτε διεξευγμένους αὐτῆς πρὸ πολλῶν ἐτῶν. Ἐὰν τὴν ἐζήτησα εἰς Παρισίους — διότι ἀρτίως ἐφθασεν ἐκ Βρυξελλῶν — τὸ ἕκκαμ, διότι μοὶ ἔγραψεν ἐπιστολὴν, τῆς ὁποίας τὸ περιεχόμενον συμφωνεῖ πληρέστατα πρὸς τὰς πληροφορίες, τὰς ὁποίας καὶ ὑμεῖς μετεβιβάσατε. Μένουσιν ὅμως σκοτεινὰ σημεῖα τινὰ, τὰ ὅποια, ἵνα διευκρινίσω, ἔχω ἀνάγκην ἐξηγήσεων, ἄς ἀμφότεροι δύνασθε νὰ μοὶ παράσχητε.

Ἡ κυρία Φλωρβάλ ἐζήτηθη ἀμέσως ἐν Παρισίαις καὶ προσεκλήθη αὐτὴ τε καὶ ὁ κύριος Ρισόν, ὅπως προσέλθωσιν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀνακριτοῦ κ. Δορμεῖλ.

Κατὰ τὴν ὄρισμένην ἡμέραν καὶ ὥραν ὁ πατὴρ τῆς Ἑμμελίνας καὶ ἡ ἠθοποιὸς τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου εὐρέθησαν ἀντιμέτωποι ἀλλήλων ἐν τῷ προθαλάμῳ τοῦ ἀνακριτοῦ.

Ἀνεσκήρτησαν ἀναγνωρισθέντες. Ἦτο ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ἐπανεῖδον ἀλλήλους ἀπὸ δεκαπενταετίας. Ὁ κ. Ρισόν, ὑπὸ ζωηρᾶς κατεχόμενος συγκινήσεως, μετεβίβασε τὸ ἐπισκεπτήριόν του διὰ κλητῆρος πρὸς τὸν ἀνακριτὴν, παρ' ᾧ πάραυτα εἰσῆλθη.

— Τί ἔχετε, κύριε πραγματογνώμων ; ἠρώτησεν ὁ κ. Δορμεῖλ, παρατηρῶν τὴν ταραχὴν τοῦ κ. Ρισόν.

— Τί ἔχω ; ἀπήντησεν ὁ πραγματογνώμων. Πρὸ μικροῦ συνήντησα ἐκεῖ, εἰς τὸν προθαλάμον σας, γυναῖκα τὴν ὅποιαν πρὸ πολλῶν ἐτῶν δὲν εἶδον.

— Τὴν κυρίαν Ἑσθῆρ Φλωρβάλ ;

— Ἀκριβῶς. Ἀλλὰ τὸ ὄνομα αὐτὸ δὲν εἶνε ἰδικόν τῆς· ἡ γυνὴ αὕτη καλεῖται κυρία Ρισόν. Ὑποθέτω, ἀφοῦ εἶνε εἰς τὸ γραφεῖόν σας, ὅτι θὰ εἴσθε ἐν γνώσει ὅλων τούτων. Πραγματικῶς, γνωρίζω ὅτι εἶνε σύζυγός σας, καθὼς ἐπίσης δὲν ἄγνοῶ ὅτι ζῆτε διεξευγμένους αὐτῆς πρὸ πολλῶν ἐτῶν. Ἐὰν τὴν ἐζήτησα εἰς Παρισίους — διότι ἀρτίως ἐφθασεν ἐκ Βρυξελλῶν — τὸ ἕκκαμ, διότι μοὶ ἔγραψεν ἐπιστολὴν, τῆς ὁποίας τὸ περιεχόμενον συμφωνεῖ πληρέστατα πρὸς τὰς πληροφορίες, τὰς ὁποίας καὶ ὑμεῖς μετεβιβάσατε. Μένουσιν ὅμως σκοτεινὰ σημεῖα τινὰ, τὰ ὅποια, ἵνα διευκρινίσω, ἔχω ἀνάγκην ἐξηγήσεων, ἄς ἀμφότεροι δύνασθε νὰ μοὶ παράσχητε.

Ἡ κυρία Φλωρβάλ ἐζήτηθη ἀμέσως ἐν Παρισίαις καὶ προσεκλήθη αὐτὴ τε καὶ ὁ κύριος Ρισόν, ὅπως προσέλθωσιν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀνακριτοῦ κ. Δορμεῖλ. Κατὰ τὴν ὄρισμένην ἡμέραν καὶ ὥραν ὁ πατὴρ τῆς Ἑμμελίνας καὶ ἡ ἠθοποιὸς τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου εὐρέθησαν ἀντιμέτωποι ἀλλήλων ἐν τῷ προθαλάμῳ τοῦ ἀνακριτοῦ.

Ἀνεσκήρτησαν ἀναγνωρισθέντες. Ἦτο ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ἐπανεῖδον ἀλλήλους ἀπὸ δεκαπενταετίας. Ὁ κ. Ρισόν, ὑπὸ ζωηρᾶς κατεχόμενος συγκινήσεως, μετεβίβασε τὸ ἐπισκεπτήριόν του διὰ κλητῆρος πρὸς τὸν ἀνακριτὴν, παρ' ᾧ πάραυτα εἰσῆλθη.

μένη τοιουτοτρόπως εις βοήθειαν τῶν κυρίων. Δὲ Λορδὰκ καὶ δὲ Λοσονοῦ, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ Ραβάνης ὑπέδειξε τὸν κόμητα ὡς δυνάμενον διὰ τῶν κεφαλαίων του νὰ ὑποστηρίξη τὴν ἄθλην ἐπιχειρήσιν των. Περὶ τούτων εἶμαι ἀδιστάκτως πεπεισμένος. Ὁμολογῶ ὅτι ὁ κύριος δὲ Βανδάμ ἐφέρθη πολὺ ἀφρόνως εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν, ἀλλ' ὀφείλω ἐπίσης ν' ἀναγνωρίσω ὅτι εἶναι ἀνίκανος νὰ διαπραξῆ τὰς καταχρήσεις δι' ἃς κατηγορεῖται μετὰ τῶν ἄλλων μελῶν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐταιρίας. Οἱ ἀληθεῖς, οἱ μόνοι αὐτοῦργοι τῶν καταχρήσεων εἶνε ὁ Ραβάνης καὶ οἱ ἄλλοι διεθνήσαντες τὴν ἐπιχείρησιν. Εἶμαι ἐπίσης πεπεισμένος ὅτι ἡ ἐρωμένη τοῦ κυρίου δὲ Βανδάμ ἦτο συμμέτοχος τοῦ Ραβάνη, ἀλλὰ δὲν εὗρον οὐδὲν πιστῆριον ὅπως τὴν ἐνοχοποιήσω ἀπ' εὐθείας.

— Ἐχει καλῶς κύριε πραγματογνώμων, ἀπάντησεν ὁ ἀνακριτῆς, σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐξηγήσεις σας. Πρὶν ἢ ἀποσυρθῆτε, θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ περιμείνητε ὀλίγον εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο.

Ἐπέδειξεν αὐτῷ δωμάτιον συνεχόμενον πρὸς τὸ γραφεῖόν του.

— Θὰ προσκαλέσω ἐδῶ τὴν κυρίαν Φλορβάλ καὶ θὰ τῇ ὑποβάλλω μερικὰς ἐρωτήσεις. Πιθανόν αἱ ἀπαντήσεις της νὰ με ὑποχρεώσωσι νὰ σὰς ζητήσω διασαφήσεις τινὰς καὶ θὰ σὰς εἶμαι κατὰ συνέπειαν λίαν ὑπόχρεως, ἐὰν λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ μείνετε ὀλίγον ἀκόμη εἰς τὴν διάθεσίν μου. Ἐννοῶ τὴν δυσαρέσκειάν σας νὰ εὐρεθῆτε ἀντιμέτωπος τῆς γυναικὸς ταύτης καὶ θὰ κάμω πᾶν δυνατόν, ὅπως ἀποφύγω πᾶσαν ἀντιπαράστασιν ὑμῶν μετὰ τῆς πρώην συζύγου σας.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε ἀνακριτά, ἀπάντησεν ὁ πραγματογνώμων ὑποκλιθεὶς καὶ διευθυνόμενος εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ κ. Δορμεὶλ ὑποδειχθέν αὐτῷ δωμάτιον.

Ὁ δικαστῆς ἐκάλεσε πᾶσαν τὴν κυρίαν Φλορβάλ.

Αὕτη εἰσῆλθεν.

Ὁ κύριος Δορμεὶλ τῇ ὑπέδειξε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἔδραν, ἐφ' ἧς ἐκάθισεν ἡ ἐρωμένη τοῦ δὲ Βανδάμ, τοῦ Ραβάνη, τοῦ Γάστωνος Δερὸς καὶ δὲν ἤξεύρομεν ποίαν ἄλλαν.

— Κυρία, ἤρξατο λέγων ὁ ἀνακριτῆς, σὰς προσεκάλεσα ὅπως σὰς ζητήσω διασαφήσεις τινὰς ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς, τὴν ὁποίαν μοι ἐγράψατε.

— Εὐαρεστηθῆτε νὰ μ' ἐξετάσητε, κύριε, εἶμαι πρόθυμος ν' ἀπαντήσω.

— Οὐδόλως ὑποπεύομαι, κυρία, τὴν καλήν σας πίστιν καὶ εἶμαι πεπεισμένος ὅτι αἱ καταθέσεις σας εἶναι εἰλικρινεῖς ἐν τούτοις ἔχω ἀνάγκην νὰ λάβω ἐξηγήσεις ἐπὶ τῶν ἐξῆς δύο γεγονότων: διατί αἱ ἀποκαλύψεις σας ἐγένοντο τόσῳ βραδέως καὶ διατί ἐγκατελείψατε τοὺς Παρισίους ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν σύλληψιν τοῦ κόμητος δὲ Βανδάμ;

— Σὰς ἐγράψα, κύριε, ὅτι ἤμην κατεστραμμένη, ὅτε ἐμαθον ὅτι κατηριζετο θίασος διὰ τὸ θέατρον τῶν Βρυξελῶν μετέβην ὅθεν ἐκεῖ, ὅπως λάβω μέρος εἰς τὴν κατηριζόμενον θίασον, διότι, ὡς δὲν ἄγνοεῖτε ἴσως, εἶμαι ὀργανικὴ ἠθοποιός. Ὁ κύριος Ραβάνης μὲ συνήνησεν εἰς Βρυξέλλας καὶ, ὡς ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ γράψω ὑμῖν, μὲ κατέστησεν ἐνήμερον τῶν ἐνεργειῶν του, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι τὸ θέλητρον τοῦ ν' ἀπολαύσω μετ' αὐτοῦ περιουσίαν τοσοῦτον ἀπεχθῶς κτηθεῖσαν, θὰ μὲ παρεκίνηι ν' ἀποδεχθῶ τὰς προτάσεις του.

— Αὐτὸ εἶνε πιθανόν, κυρία, ἀλλὰ τὸ ἀνακριτῆς εἶνε ὅτι προηγήθητε τοῦ κ. Ραβάνη εἰς Βρυξέλλας. Ἦτο ἤδη πρὸ πολλῶν ἡμερῶν εἰς τὴν πόλιν ταύτην, ὅτε σεῖς ἐφθάσατε ἐκεῖ.

— Ἀλλὰ, κύριε...

— Μὴ ἐπιμένετε, κυρία, ἔχω τὴν ἀπόδειξιν.

— Λοιπὸν κύριε, ἐὰν ἦτο εἰς Βρυξέλλας πρὸ ἐμοῦ, πιστεύσατε ὅτι τὸ ἠγγύουν.

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἐξετάσωμεν ἀμέσως, ἐπανελάθεν ὁ ἀνακριτῆς προσβλέψας ἀτενῶς τὴν ἠθοποιόν.

Ἡ κυρία Φλορβάλ, ταραχθεῖσα ὀλίγον, κατεβίβασε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἀς ἔλθωμεν τώρα εἰς ἕτερον ζήτημα, κυρία, τὸ ὁποῖον, δὲν σὰς τὸ ἀποκρύπτω, μοὶ φαίνεται πολὺ σπουδαῖον δι' ὑμᾶς. Εὐαρεστηθῆτε νὰ μοὶ εἴπητε διατί ὁ κύριος Ραβάνης, ὅστις ἦτο ἐραστής σας, ἐὰν δὲν ἀπατώμαι, ἐξελήθη ἐπανειλημμένως ὡς σύζυγός σας; Μήπως ἐπραττεν ἐκ συμφώνου τοῦτο μετ' ὑμῶν διὰ νὰ ἐξαπατᾶτε τοὺς ἀπλοικοὺς λάτρεις σας;

— ὦ! κύριε!...

— Τότε, ὁμολογήσατέ το.

— Ἴσως, κύριε, εἶχον ἄδικον μὴ ἀποσπῶσα τὸ προσωπεῖον τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ ἀγύρτου, ἀλλὰ δὲν θὰ μὲ κατηγορήσητε ὡς συνένοχον, ὅταν μάθητε εἰς ποίαν κατάστασιν εὐρισκόμην.

— Ἐν τούτοις, κυρία, δυσκόλως θὰ μὲ κάμετε νὰ παραδεχθῶ ὅτι γυνὴ νοήμων ὡς ὑμεῖς ὑπέστητε ἐπὶ τοσοῦτον τὴν τυραννίαν τοῦ ἀθλίου ἀγύρτου, ὡς τὸν ἀποκαλεῖτε τώρα, χωρὶς νὰ εὐρητε τὸ μέσον ν' ἀπαλλαγθῆτε αὐτοῦ.

— Καὶ ὅμως λέγω τὴν ἀλήθειαν: ἀφοῦ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ πολεμήσω τὰς ὑβριστικὰς καὶ ἀδίκους ὑπονοίας, δι' ὧν μ' ἐπιβαρύνετε, ἀφοῦ, ἀντὶ νὰ κληθῶ καὶ ἐξετασθῶ ὡς μάρτυς, καθὼς ἐνόμιζον, ἀνακρίνομαι ὑφ' ὑμῶν ὡς κατηγορουμένη, θέλω σὰς εἶπει εἰλικρινῶς τοὺς λόγους, οἵτινες μ' ἐκώλυον ν' ἀποφύγω τὴν ἀπόλυτον δεσποτείαν τοῦ Ἰωάννου Ραβάνη.

— Ὁμιλήσατε, κυρία, διέκοψεν ὁ ἀνακριτῆς.

— Νομίζω, κύριε, ὅτι δὲν ἄγνοεῖτε ὅτι εἶμαι νυμφευμένη. Ὁ σύζυγός μου, ὅστις πρὸ ὀλίγου ἦτο ἐδῶ, θὰ σὰς εἶπεν...

— Τὸ γνωρίζω, κυρία.

— Θὰ ἤξεύρετε ἐπίσης ὅτι ὁ σύζυγός μου μ' ἐξεδίωξε τῆς οἰκίας του... ὦ! ἤμην ἔνοχος καὶ ἀνταξία τῆς ὀργῆς του δὲν τὸ ἀρνοῦμαι. Ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἄγνοεῖτε, εἶναι ὅτι καθ' ὃν χρόνον συνέζων μετὰ τοῦ συζύγου, ἔτεκον μικρὰν κόρην...

— Τί ἀπέγεινε;

— Ὁ κ. Ρισὸν τὴν διεφύλαξεν.

— Λοιπὸν;

— Λοιπὸν, ἐξηκολούθησε μετὰ ζωηρότητος ἡ ἀνακρινόμενη, σὰς ἐκφέρω ἐνταῦθα ὀλεθρίαν ἐξομολόγησιν μοὶ στοιχίζει πολὺ, ἀλλ' εἶνε ἀναγκαία ὅπως ἀνατρέψω τὰς ὑπονοίας σας. Πατὴρ τοῦ τέκνου αὐτοῦ δὲν εἶνε ὁ κύριος Ρισὸν, ἀλλ' ὁ Ραβάνης. Ἠθέλησα νὰ λάβω μετ' ἐμοῦ τὴν κόρην μου ἀλλ' ὁ κύριος Ρισὸν δὲν τὸ ἐπέτρεψεν ἔμεινεν ἀνένδοτος. Ἐὰν ἔλεγον μίαν μόνην λέξιν, θὰ μοῦ τὴν παρέδιδεν. Ἐσιώπησα ὅμως διότι δὲν ἤθελα νὰ λάβῃ ἡ θυγάτηρ μου τὴν ἐμὴν τύχην, τύχην ἀξιοθρηνήτου ὑπάρξεως. Ἐξ ἄλλου ἐγνωρίζον ὅτι ὁ κύριος Ρισὸν θὰ ἔκαμνε τὴν κόρην μου ὅτι δὲν ἤμην ἐγὼ: γυναικῶ ἀμειψτον. Ἄ! ποσάκις, κύριε, ἐμέμφθην ἐμαυτὴν διὰ τὸ πρῶτόν μου σφάλμα, πρὸ πάντων ὅταν ἐγνωρίσα καλῶς τὸν καταστροφέα μου. Ἀλλὰ φεῦ! δὲν ἦτο πλέον καιρὸς! Μὲ ἤρωτᾶτε πρὸ ὀλίγου διατί δὲν διέερρηξα τότε τοὺς δεσμούς, οἵτινες μὲ συνέδεον μετὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου; δὲν ἠδυνάμην νὰ τὸ πράξω, ἀνεὺ ἀπωλείας τῆς θυγατρὸς μου.

— Πῶς τοῦτο;

— Ὁ Ραβάνης εἶναι κάτοχος ἐπιστολῆς, τὴν ὁποίαν τῷ ἐγράψα κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐγκυμοσύνης μου, καὶ ἐν ἡ τῷ ἀνέφερον ὅτι ἦτο ὁ πατὴρ τῆς Ἐμμελίνας. Ὅσάκις δὲ προειθέμην νὰ ἔλθω εἰς ρῆξιν μετ' αὐτοῦ, μὲ ἠπέλει ὅτι θὰ πέμψη εἰς τὸν σύζυγόν μου τὴν ἐπιστολήν μου ἐκείνην. Ἄ! κύριε, ἐνοεῖτε τὰς ἀγωνίας μου; Ἀπέναντι ταύτης καὶ μόνον τῆς ἀπειλῆς, σὰς τὸ ὀρκίζομαι, πάντοτε ὠπισθοχώρησα. Ἐθυσίασθην διὰ τὴν θυγατέρα μου, χάριν αὐτῆς κατέπεινον τὴν ἀποστροφήν μου καὶ τοιουτοτρόπως κατέστην ἡ δούλη ἐνὸς ἀνάνδρου, ὅστις, τὸν ἐγνωρίζον κάλλιστα, δὲν θὰ ἐδίσταζε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπειλήν του. Ἐὰν ἤξεύρατε πόσον

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ

Ἡ σκηνὴ ἀκίνητος καὶ συγκρατοῦσα τὴν ἀναπνοὴν της. (Σελ. 43).

Ἦρκεσε νὰ τοῖς εἶπῃ ὁ βοσκός : Φρόνιμα ! καὶ ἐξηπλώθησαν παρὰ τὴν θύραν των, μὴ κινούμενοι πλέον.

— Σεῖς εἴσθε ὁ λεγόμενος Ἐστανίου ; ἤρχισεν ὁ Δαμβέρτος.

— Ναί, κύριε.

— Μοῦ ὠμίλησαν διὰ σὰς καὶ ἔρχομαι νὰ σὰς ζητήσω μίαν ἐκδουλεύσιν.

Αἱ ἐκδουλεύσεις, ἄς ἦδῶν από τις παρὰ τοῦ βοσκοῦ νὰ ἐξήτει, ἦσαν παντοσείδεις.

Δὲν ἐξεπλάγη καὶ ἐξήκουσε περιέργως τὸν ἐπισκέπτην του.

— Δυνάμεθα νὰ συνενθώσωμεν ; ἐπανελάθεν ὁ Δαμβέρτος.

— Μὲ ὅλη μας τὴν ἀσθένειαν.

Ἐκατὸν πεντήκοντα εἰς ἀποκομιτὰ μικρὰ ἀρνία πυρρὰ καὶ λευκά, ἔβοσκον ἐπὶ τῆς γῆς τοῦ ἐπιπέδου, ὑπὸ τὴν ἐπί-

βλεψιν μικροῦ βοσκοῦ, παίζοντος τὸν αὐλὸν του ἐπὶ βράχου.

Ὁ Δαμβέρτος τὸν ἔδειξε πρὸς τὸν ποιμένα.

— Μὴν ἔχετε κανένα γόβου, εἶπεν ὁ Ἐστανίου ; εἶν' ὁ ἀδερφός μου. Εἶνε ἔνδεκα χρονῶν καὶ ἐγὼ τριάντα. Εἴμεθα ἀχώριστοι ; ἐγὼ τὸν ἔχω ἀναθρεμμένο.

— Καὶ οἱ γονεῖς σὰς ;

— Ἡ μητέρα μου πέθανε στὸ κρεββάτι της ; τὸν πατέρα μας τὸν σκοτώσαν οἱ τελωνοφύλακες. Μείναμε μόνοι.

Ἐδειξε γηραιὴν αἰγὰ ἐκεῖ πλησίον βόσκουσαν καὶ προσέθηκε :

— Νὰ ἡ παρχμάννα του.

Ὁ Δαμβέρτος ἔμεινε μόνος μετὰ τοῦ Ἐστανίου ἐπὶ δύο ὥρας.

— 'Αδίκως. "Όταν τελειώνει τι δι' ἐμέ, τελειώνει.
 — Θετικῶς ;
 — Θετικῶς.
 'Ο Ριβᾶς ἔστρεψεν ἐν ἀμηχανίᾳ τὸν μακρὸν του μύστακα.
 "Ίσως εἶχε τι νὰ προτείνῃ καὶ ἠγνόει πῶς νὰ θίξῃ τὸ ζήτημα.
 — "Α ! εἶπεν ἡ Καισαρίνα, δύνασθε ἀληθῶς νὰ μοὶ ἐξηγήσητε τί θέλουσιν νὰ κάμουν μὲ τὸν κόμητα ;
 — "Αν τὸ ἐγνώριζα, εὐχαρίστως.
 — 'Αλλὰ δὲν τὸ γνωρίζετε ;
 — "Όχι.
 — Εἶνε δυνατόν ;
 — Εἶνε ἀληθές.
 — 'Ομιλεῖτε εὐλικρινῶς ;
 — Μὲ σὰς πρὸς τί νὰ ἔπραττον τὸ ἐναντίον ; 'Ο κόμης, προφανῶς, ἔχει ἐχθρούς. 'Ο Καμπευρόλ, ὅστις τὸν τέρπει καὶ τὸν κολακεύει, ἀνήκει εἰς τὴν χορείαν ἐκείνων. Τοὺς ἀγνοῶ. 'Εξέλεξαν τὸ μέρος αὐτὸ ὡς πεδῖον μάχης. Τὸ μαντεύω. 'Εδῶ, τὸ πατρικὸν μου οἶκημα ἐφάνη κατάλληλον διὰ τοὺς σκοπούς των. "Ηθελον κατ' ἀρχὰς νὰ προσείλκυσον τὸν κόμητα εἰς Κωτερέ. 'Εκεῖ εἶσθε, ἐκεῖ ἔρχεται. 'Εκεῖθεν θὰ μεταβῶμεν εἰς τὸ κτήμα μου. 'Απὸ τοῦ Ριβᾶς, δὲν βλέπω πῶς θὰ τὸν ὀδηγήσωσιν, ἀλλὰ φρονῶ ὅτι εἰς τὸν τελικὸν σκοπὸν. "Όσον ἀφορᾷ ἐμέ, τὸν Καμπευρόλ μόνον γνωρίζω. 'Ο Καμπευρόλ μοὶ ὠρκίσθη εἰς τὴν τιμὴν του — εἰς ἣν ὀλίγον ἐμπιστεύομαι, — ὅτι τὰ πάντα θὰ διεξαχθῶσιν ἐντιμῶτα. Τόσφ τὸ καλλίτερον. Σεῖς οὐδὲν κάμνετε τὸ ἀξιόμιμνον. Μένετε εἰς Κωτερέ πρὸς ἀναψυχὴν. 'Εγὼ ἔχω τὴν συνείδησίν μου καθαρὰν, ὅσον καὶ σεῖς. Προσκαλῶ τὸν κόμητα καὶ τοὺς φίλους του εἰς πρόγευμα, εἰς τὸ ἐτοιμόροπόν μου ἄντρον, τὸ ὅποιον ὅπωςδήποτε δὲν θὰ καταρρεύσῃ ἐφ' ἡμῶν ἐλπίζω, καὶ εἰ οἶνι μου δὲν θὰ περιέχουν ὀηλητήριον. Ἡ ἀποστολή μου περατοῦται οὕτω πῶς. Δύναμαι νὰ σὰς ἐμπιστευθῶ αὐτὴν τὴν λεπτομέρειαν. Μοὶ οἶδουν ἀρκετὰ εὐμορφον ποσὸν δι' ἐξοδα ταξειδίου καὶ, ἵνα ὁμιλήσω ἐλευθέρως, μεγάλην αὐτοῦ ἀνάγκην εἶχον. Καὶ εἰς σὰς ;
 'Η Καισαρίνα τὸν ἠτένισεν ὀλίγον τι ὀργίλῃ.
 — Εἰς ἐμέ, τίποτε, εἶπεν.
 — "Ερχεσθε ;...
 — Χάριν τῆς ἀπολαύσεως.
 — Μπᾶ !
 — Σὰς λέγω τὴν ἀλήθειαν.
 — 'Επεθύμουν νὰ ἠδυνάμην ἐπίσης νὰ ἔπραττον ὡς σεῖς, ἀλλ' ὁ βίος εἶνε τραχὺς δι' ἡμᾶς... Εἶσθε λοιπὸν ἀληθῶς πλουσία, Καισαρίνα ;
 — 'Αρκετὰ.
 — 'Εμπιστευθῆτέ μοι τὸ μυστικόν σας.
 — Δὲν θὰ ἐκάμνετε χρῆσιν αὐτοῦ.
 — Εἰπέτε το πάραυτα. Πῶς ἐκάμετε ;
 — Καὶ ἄλλοτε, καθὼς καὶ τώρα... 'Εργάζομαι...
 — "Εχετε τύχην !
 — 'Αληθῶς.
 — Μεταξὺ μας, τί ἔχετε ἀποταμιεύσει ;
 — Εἰς εἴκοσι ἐτῶν διάστημα... σκεφθῆτε.
 — Εἴκοσιν ἐτη ! εἶνε πολὺ. Μόλις εἰκοσιπενταέτιδα θὰ σὰς ἐξελάμβανῃ τις.
 — Κόλαξ !
 — Πόσα ;
 — Εἴκοσι χιλιάδων φράγκων εἰσόδημα.
 — Πραγματικῶς ;
 — "Εχω δώδεκα χιλιάδας ἀπὸ κεφαλαίου, καὶ αἱ ἀπολυκί μου ἴσον ποσὸν μοὶ ἀποκομίζουν . . . Ὑπολογίσατε.
 — Εἶνε θαυμάσιον.
 — Καὶ εἶμαι ἐξ αὐτῶν εὐχαριστημένη.
 — Εἶσθε γυνὴ ἐπιδεξία.
 — Τὸ καυχῶμαι.
 — 'Εάν ἐτόλμων ! . .

— Τολμήσατε ! Εἰς οὐδεμίαν θὰ ἐμπέσητε ὑποχρέωσιν.
 — Ἰδοὺ ! "Αν σὰς ἤρκει ἡ συναίνεσίς μου μόνῃ θὰ ἐγίνεσθε βαρῶνις εὐθὺς ὡς ἠθέλετε.
 — Τίνος ;
 — Τοῦ Ριβᾶς.
 — Λοιπὸν θὰ μ' ἐνυμφεύσεθε !
 — 'Εξ ὅλης ψυχῆς, λόγον τιμῆς ὡς Βεαρναῖος.
 — Θὰ ἔκαμνον μίαν κακὴν ἐπιχείρησιν.
 — "Ίσως.
 — Λέγουσιν ὅτι ἔχετε ὅλας τὰς κακίας.
 — Δηλαδὴ μοὶ ἀποδίδουν μερικὰς.
 — Εἰς τοὺς πλουσίους μόνον ἀποδίδουν τοιαύτας.
 — Νὰ σὰς ὁμιλήσω εὐλικρινῶς ; . . Τὰς εἶχον.
 — Καὶ ἐθεραπεύθητε ;
 — Κατὰ βάθος. Ποθῶ τὴν ἀνάπαυσιν, ἀδιαφοροῦν πῶς, ἔστω καὶ εἰς τὸν πύργον μου τοῦ Ριβᾶς.
 — Λοιπὸν ! ὅταν τὸν ἴδω, θὰ συνομιλήσωμεν περὶ τῆς ὑποθέσεως ἐκ νέου.
 — Θὰ σὰς ἔκαμν βεβαίως πολλὰς προτάσεις ;
 — 'Απείρους, τῇ ἀληθείᾳ, ἀλλ' ἔχετε ἐπὶ τῶν ἄλλων προνομίον τι . . .
 — Πῶς ;
 — Πρώτην ἤδη φοράν ἀκούω περὶ γάμου καὶ . . . συγκινούμαι ἐκ τούτου . . .
 — Μ' ἐκπλήττετε !
 — Λόγον τιμῆς . . .
 — Λοιπὸν πολὺ ὀλίγοι ἄνθρωποι μὲ πνεῦμα ὑπάρχουσιν εἰς τὰ βουλευθῆρα τῶν Παρισίων.
 'Η συνδιάλεξις διεκόπη.
 'Ο κόμης Φίλιππος Βωνοᾶζ καὶ ὁ ταγματάρχης Καμπευρόλ ἐνεφανίσθησαν ἐν τῇ εἰσόδῳ.
 'Απὸ Βορῶν, ὁ κόμης ἔσπευσεν ἐπὶ τὰ ἴχνη τῆς Καισαρίνας διὰ πρώτης ἀμαξοστοιχίας, ἐλπίζων ὅτι θὰ τὴν συνήντα εἰς Πῶ ὅπου θὰ ἔμενον ἐπ' ὀλίγον ἴσως ἐκ περιεργείας.
 — Εἶχεν ἀπατηθῆ.
 Οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐκείνην διέτριψεν ἐκεῖ.
 "Α ! ὁ Καμπευρόλ, ὁ σύντροφός του ἐγνώριζε κάλλιστα νὰ ἐξερεθίσῃ ἐν πάθος μέχρι παροξυσμοῦ !
 Κατὰ τὸ ταξειδίον δὲν ἔπαυσε τοῦ νὰ ἐξυμνῇ τὴν καλλονὴν τῆς ἀρχαίας τοῦ κόμητος ἐρωμένης, ἀλλὰ πιέζων αὐτὸν νὰ παρητεῖτο τοῦ νὰ τὴν παρακολουθῇ.
 'Ο Βωνοᾶζ μόλις τῷ εἶδιδε προσοχὴν.
 'Ενεθυμείτο τὸ ἀνιγματοῦδες βλέμμα τῆς Καισαρίνας, τὸ ὑποσχόμενον ὅτι τέλος θὰ παρεδίετο, καὶ θὰ τὴν ἠκολούθει ἤδη εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου.
 "Εφθασαν λοιπὸν ἀμφοτέροι, ὁ εἰς πιστὸς εἰς τὴν ἀποστολήν του, προδότης τοῦ ἀρχαίου του συντρόφου καὶ εἰς τὸ νέον ἀποβλέπων κέρδος, ἰδίως δὲ εἰς τὸ ὅτι θ' ἀπηλλάσσεται ἐχθροῦ ἐπικινδύνου· ὁ ἄλλος ἐπιζητῶν τὴν διασκέδασιν, τὴν λήθην, καὶ ἀνανεῶν ἐν ἑαυτῷ τὸ ἀρχαῖόν του πάθος.
 — Τέλος, εἶπε πρὸς τὴν Καισαρίναν, σὰς ἐπανευρίσκω.
 — Τόσον ἦτο δύσκολον τὸ πρᾶγμα ;
 — 'Εφύγατε ὡς σκια.
 — Μὰς συνδέει τίποτε ; καὶ δὲν σὰς εἶπον, ἄλλως τε, εἰς Κωτερέ ; Ἰδοὺ σεῖς ἐδῶ !
 — Διατί μοὶ ὁμιλεῖτε τόσον τραχέως ;
 'Εκείνη ἐπραύνθη.
 — 'Η ἰδιοσυγκρασία μου μὲ παραφέρει, εἶπε. Δὲν τὸ ἐπίστευον ὅτι τόσον ἤμην ἀπότομος.
 'Ο κόμης ἐστέναξεν.
 'Ο ταγματάρχης παρενέβη.
 — 'Εδῶ δὲν πλῆττει τις ποσῶς, εἶπε. Πλέον εἰς κύματα ἄρμονίας, εἰς ὅτι ἔχω ἱερόν !
 — "Ω ! ὑπέλαβεν ἡ Καισαρίνα, αἱ διασκέδασεις δὲν λείπουν. Κόσμος, πολυτελεῖς ἐνδυμασίαι, θεὰ ἐξοχος. 'Ακριβῶς ἐκανονίσαμεν τὴν διασκέδασιν τῆς αὔριον.

- Τί διασκεδάσιν ; ἤρωτησεν ὁ Καμπευρόλ.
 — Ἐσκεπτόμεθα σὰς ἀπόψε, εἶπεν ὁ βαρῶνος. Θὰ προγευματίσωμεν.
 — Ποῦ ;
 — Εἰς τὸ κτήμα μου... εἰς Ριβὰς.
 — Εἶνε φοικωδῶς μακρὰν !
 — Τριῶν ὥρων ὑπόθεσις.
 — Πειρασμέ !
 — Διὰ δρόμων ἀξιεράστων . . . ὅσον ἀπαιτεῖται διὰ τὴν κάμη τις-ὄρεξιν.
 Ὁ δόκτωρ ἀνέπνευσεν ὡς φῶκη, ὑποτραυλίζων :
 — Καὶ ἐδῶ θὰ εἶχον ἄερα... καθρόν... περιπάτους εἰς τὰ πέριξ... Τριῶν ὥρων ἵππασία, μὲ τρομάζει, εἰς ὅτι ἔχω ἱερόν !
 — Ἐγώ, θὰ ὑπάγω, ἐδήλωσεν ἡ Καισαρίνα.
 — Τί σκέπτεσθε περὶ αὐτοῦ, Βωνοάξ ; ἤρωτησεν ὁ ταγματάρχης.
 — Θέλω ὅ,τι καὶ αὐταὶ αἱ κυριαὶ.
 — Σὰς γνωρίζω καλά. Αἱ γυναῖκες θὰ σὰς ἐπιφέρουν τὴν καταστροφὴν, ἀγαπητέ μου. ἐγώ, ὁ Εὐσέβιος Καμπευρόλ, σὰς τὸ πρόλεγω.
 — Ἰδόμεν, ταγματάρχα, εἶπεν ἡ Καισαρίνα καθισταμένη μειλίχιος, θὰ μὰς ἀρνηθῆτε σεῖς αὐτὴν τὴν χάριν !
 — Ἐκείνος ἐστέναξεν.
 — Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ υποβληθῶ εἰς αὐτὴν τὴν δοκιμασίαν ! ἐπιθύρῃσεν ἄλλ' εἶνε ἐπίπιονον.
 — Εἴσθε στερεὸς ὡς γέφυρα, ἰατρέ !
 — Φαινομενικῶς... Γέρων, πτωχὸς γέρων ! Σκιόθητε λοιπὸν ! ἔχετε τοῦλάχιστον ἄλογα ;
 — Ἄλογα, ὄνους, ἡμιόνους, πᾶν ὅ,τι θέλετε.
 — Εἶνε καλά ζῶα ;
 — Δοδοκιμασμένα, ἐδήλωσεν ὁ Ριβὰς. Ἐγὼ τὰ ἐξέλεξα, καὶ διατεινόμεναι ὅτι εἶμαι γνώστης τῶν τοιούτων.
 — Καὶ ὁδηγός ;
 — Ὁδηγός θὰ ἦμαι ἐγώ. Δὲν θὰ εὐρίσκετο καλλίτερος.
 — Αὐτὸς ὁ Ριβὰς εἶνε ὅλος ἀξιώσεις, εἶπε φαιδρῶς ὁ Καμπευρόλ. Θὰ ἴδῃτε ὅτι θὰ μὰς ρίψῃ εἰς καμμίαν χαράδραν.
 — Ἀναλαμβάνω τὴν ζωὴν σας ὑπ' εὐθύνην μου, ταγματάρχα.
 — Ἀντὶ τίνος ;
 — Ἀντὶ τῆς ἰδικῆς μου.
 Ἡ ὀρχήστρα ἤρχιζεν, ἓνα στρόβιλον.
 — Κάμνετε ἓνα γυρον, δεσποινίς ; ἤρωτησεν εὐγενῶς ὁ Ριβὰς τὴν φίλην.
 Ἐκείνη ἐζήτησε συγγνώμην.
 — Τόσον ἄσχημα χροεῦω.
 — Θὰ σὰς ὁδηγῶ. Ἀφέθητε εἰς τὴν διεύθυνσίν μου.
 Ἡ Καισαρίνα τὸν ἠγχαρίστησε διὰ βλέμματός.
 Κ' ἐνῶ ἐκεῖνος ἀπεμακρύνετο μετὰ τῆς ὄχρας ζανθῆς, ἀπέμεινεν ἡ Καισαρίνα μόνη μεταξὺ τοῦ Καμπευρόλ καὶ τοῦ Βωνοάξ.
 — Φαίνεσθε πολὺ εὐνοϊκὴ πρὸς αὐτὸν τὸν Ριβὰς ! εἶπε πικρῶς ὁ κόμης.
 — Διατὶ νὰ διεκείμην πρὸς αὐτὸν δυσμενῶς ; εὐγενείας πάντοτε μοὶ ἐπιδαψιλεύει.
 — Ἄ !
 — Σήμερον ἔτι...
 — Σήμερον ;
 — Μοὶ ἔκαμε τὴν μεγαλειτέραν τιμὴν ἢν ἄνθρωπος τῆς θέσεώς του δύναται νὰ κάμῃ εἰς γυναῖκα ὅποια εἶμαι ἐγώ.
 — Ὅποιαν ;
 — Μοὶ προσφέρει τὴν χεῖρά του.
 — Σοβαρῶς ; εἶπεν ὁ Καμπευρόλ.
 — Λίαν σοβαρῶς.
 — Λοιπὸν ! ἵνα ἠμιλῶμεν ἐλευθέρως, προσέθηκεν ὁ ταγματάρχης, ἰδοὺ εἰς ἐξυπνὸς ἄνθρωπος, καὶ τὸν ὅποιον συγ-

χαίρω. Ἄν συναινέσητε, θ' ἀποκτήσῃ τὰ δύο ὠραῖα πράγματα τὰ ὅποια ἐφιλοδοξοῦν ἐν τῇ νεότητί μου, μίαν ὠραῖαν κόρην καὶ τὸ χρῆμα.

— Αἱ γυναῖκες δὲν τοῦ λείπουν ἴσως, ὑπέλαθεν ὁ Βωνοάξ, ἀλλὰ τὸ χρῆμα ὀλοτελῶς. Τὸ ἰδικόν σας τὸν ἐλκύει.

— Ἐὰν αὐτὸ συνέβαιεν, ἀντεῖπε τραχέως ἡ Καισαρίνα, θὰ ἠκολούθει τὸ παράδειγμα σας, ἀγαπητέ μου, καὶ ἀπὸ πολλοῦ.

— Πῶς ;

— Ζητῶν τὴν τύχην ἐν τῷ γάμῳ. Μόνον ὅτι θὰ ἦτο ἴσως διὰ τὴν γυναῖκά του καλλίτερος παρ' ὅσον σεῖς ἐφάνητε πρὸς τὴν ἰδικὴν σας.

Ὁ Βωνοάξ ἐγένετο πελιδῶς. Ἔσυρε τὴν Καισαρίναν ἐν τινι φατνώματι καὶ τῇ εἶπε ζωηρῶς :

— Ἥστειζέσο πρὸ μικροῦ ;

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ὄχι.

— Δὲν θὰ ὑπανδρευθῆς αὐτὸν τὸν Ριβὰς.

— Ἴσως.

— Δὲν τὸ θέλω.

— Καὶ ἂν τὸ θέλω, ἐγώ !

— Δὲν θὰ τὸ θελήσῃς.

— Διότι ; . . .

— Ὁ Ριβὰς εἶνε πτωχὸς ὡς ὁ Ἰῶβ καὶ χαρτοπαίκτης. Θὰ σὲ γυμνώσῃ. Ἐγὼ θὰ σὲ πληρώσω χρυσοῦ. Πᾶν ὅ,τι μοὶ ζητήσῃς, θὰ σοὶ τὸ δώσω.

— Τότε, εἶπε θέτουσα τὴν χεῖρά της εἰς τὴν τοῦ κόμητος ἤτις ἔτρεμεν ἐξ ὀργῆς μὴ παραφέρεσθε. Ἥστειζόμεν, τῷ ὄντι.

— Ἀπόλεσα πᾶσάν μου ὑπομονήν. Ἐγὼ ἀνάγκην ἀπαντήσεως σαφοῦς . . . Ναι ἢ ὄχι.

— Τόσον τὸ πρᾶγμα ἐπέειπε ; . . .

— Διατὶ αἰσθάνεσαι ἡδονὴν βασανίζουσά με ;

Ἡ Καισαρίνα ἐφάνη πρὸς στιγμὴν δισταζούσα καὶ εἶτα ἀποφασιστικῶς :

— Ἔστω, εἶπε, τὴν ἀπάντησιν . . . θὰ σὰς τὴν δώσω.

— Πότε ;

— Αὐρῖον, ἄμα τῇ ἐκ τοῦ πύργου τοῦ Ριβὰς ἐπανόδῳ μας. Δὲν θὰ ἐλυπούμην ἂν ἡ προσφορά του, ἀπλῆ πρὸς τὸ παρὸν ἀστειολογία, προσελάμβανε σοβαρὰν χροιάν.

Ὁ Βωνοάξ ἔκαμε κίνημα βαθεῖας περιφρονήσεως.

— Τότε, εἶπε, δὲν ἀνησυχῶ περὶ τοῦ ἀποτελέσματος.

Ὁ Ριβὰς ἀφοῦ ἔκαμε δύο γύρους μετὰ τῆς φίλης τῆς Καισαρίνας, τὴν ἐπανέφερον πλησίον ἐκείνης καὶ ἐξῆλθε πρὸς στιγμὴν εἰς τὸ δῶμα ἵνα ἀναπνεύσῃ.

Ἀνὴρ τις, μὲ περιβολὴν ὀρεινοῦ, ἐπλησίασε, τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ τὸν ἐτηρώτησε, δι' ἐνὸς βλέμματός.

Ὁ Ριβὰς τῷ εἶπεν αὐτὴν μόνην τὴν λέξιν :

— Αὐρῖον.

Ὁ ἀνὴρ τῷ ἔψαυσε τὸ ἱμάτιον καὶ ἀπεμακρύνθη.

Ἦτο δ' Ἐστανιού, ὁ ποιμὴν τοῦ Ἁγίου Σωτῆρος.

Σ'.

Αἱ δύο ἀναμνήσεις

Ἀπὸ τῆς ἐκ Ζουσίρης ἐπανόδου τῆς ἡ κόμησσο Βωνοάξ ἐζῆ ἐν ἐξασθενίσει καὶ ἀθυμίᾳ ἀς εὐκόλως φαντάζεται τις.

Ἄν ὁ Γεώργιος, κατ' ἐμπνευσίν τῆς καρδίας, δὲν ἔρριπτε μετὰ τῶν χειρῶν τῆς δυστυχοῦς μητρὸς τὴν Ἰωάνναν, τὴν ἄλλην τῆς κόρην, λέγων : Ζήσατε δι' αὐτὴν ! θὰ ἐλάμβανε μίαν τῶν ἀποφάσεων ἐκείνων, ἀς ἡ ἀπελπίσια ὑποβάλλει καὶ τὸ ἄλλο ἐκτελεῖ.

Ἐβλεπεν ἑαυτὴν διὰ παντός συνδεδεμένην πρὸς ἄνθρωπον, οὗτινος ἡ σκέψις μόνη τῇ ἐγένετο φοικιάσεις μίσους.

Καὶ ὁ δεσμὸς ἦτο ἀδιάρρηκτος.

Καὶ ἂν ὁ νόμος τὸν ἐρρήγγυεν, ἡ εὐλάβειά της θὰ τὴν ἀπέτρεπε τοῦ νὰ συνεδέετο πρὸς ἐκεῖνον, ὃν μόνον ἠγάπα !

Οὕτω καθίστατο ἀγρία, εὐερέθιστος, σχεδὸν ἀπότομος.

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

Μεθ' ὀπόσης εὐχαριστήσεως ἐπανείδον τὰ ἀναριθμητὰ φῶτα τῆς Πύλης τοῦ Ἡλίου, τὰ πολυπληθῆ καφρονεῖα καὶ τὴν μακρὰν καὶ θορυβώδη ὁδὸν Ἀλκαλά!

Ἐπιστρέφων εἰς τὴν οἰκίαν ἐπροξένησα τόσον μέγαν κρότον, ὥστε ἡ ὑπρέτρια, ἡ ὁποία ἦτο ἀγροθὴ τις καὶ ἀπλοικὴ χωρικὴ τῆς Γαλικίας, ἔτρεξεν ἀσθμαίνουσα πρὸς τὴν οἰκοδόσποιαν καὶ τῇ εἶπε :

— Me parece que el italiano se ha vuelto loco !
(Μοῦ φαίνεται πῶς ὁ Ἴταλὸς τρελλάθηκε.)

Περισσότερον ἀπὸ τοὺς πετεινοὺς καὶ περισσότερον ἀπὸ τοὺς ταύρους μὲ διεσκέδασαν οἱ βουλευταὶ τῶν Κορτών.

Κατώρθωσα νὰ ἐπιτύχω μίαν θέσιν ἐν τῷ θεωρείῳ τῶν δημοσιογράφων, καὶ καθ' ἑκάστην μετέβαινον ἐκεῖ καὶ παρήμενον μέχρι τέλους μετ' ἀπεριορίστου εὐχαριστήσεως.

Ἡ ἰσπανικὴ Βουλὴ ἔχει νεανικώτερον ὄψιν τῆς ἰδικῆς μας ὄχι διότι οἱ βουλευταὶ εἶνε νεώτεροι, ἀλλὰ διότι εἶνε περισσότερον καλλωπισμένοι καὶ κομψότεροι.

Ἐκεῖ δὲν βλέπετε τὰς ἀτμηλήτους κόμικας, τοὺς ἀκτενίστους πώγωνας καὶ τὰ ἄνευ οὐδενὸς χρωματισμοῦ ἐπανωφόρια, τὰ ὁποῖα βλέπετε ἐπὶ τῶν θρανίων τῆς ἰδικῆς μας Βουλῆς.

Ἐκεῖ πώγωνες καὶ κόμικαι λείπει καὶ ἀπαστρέπτουσαι, εὐρέα ὑποκάμισα κεντημένα, ἐπανωφόρια μαύρα, περισκελιδὲς ἀνοιχτοῦ χρώματος, χειρόκτια χρώματος πορτοκαλίου, ραβδία μὲ ἀργυρὰς λαβὰς καὶ ἄνθη εἰς τὰς κομμοδόχους.

Ἡ ἰσπανικὴ Βουλὴ συμμορφοῦται μὲ τὴν ἐφημερίδα τοῦ συμμοῦ.

Καὶ ὅπως εἶνε ἡ περιβολὴ των, οὕτω καὶ ἡ ὁμιλία των ζωηρά, εὐθυμὸς καθαρεύουσα, ἀκτινοβολοῦσα.

Ἡμεῖς παραπονούμεθα ὅτι οἱ βουλευταὶ μας φροντίζουν διὰ τὸ σχῆμα τοῦ λόγου των περισσότερον παρ' ὅτι πρέπει εἰς πολιτικούς ρήτορας, ἀλλ' οἱ ἰσπανοὶ βουλευταὶ ὑπερτεροῦσι κατὰ τοῦτο πολὺ τοὺς ἰδικούς μας καὶ, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσω, τὸ ἐπιτυγχάνουν μετὰ πολλῆς χάριτος.

Ὅχι μόνον ὁμιλοῦν μετὰ θαυμασίας εὐχερείας, εἰς τρόπον ὥστε εἶνε σπανιώτατον νὰ ἀκούσετε ἕνα ρήτορα νὰ διακοπῇ ἐν τῷ μέσῳ τῆς περιόδου, διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν φράσιν, ἀλλ' οὔτε εἰς ὑπάρχει, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ ὁμιλῇ εἰς γλώσσαν καθαρεύουσαν, καὶ νὰ μὴ διδῇ εἰς τὸν λόγον του χροιάν τινὰ ποιητικὴν, καὶ τύπον μεγάλου καὶ κλασικοῦ ρητορικοῦ ὕφους.

Οἱ ὑπουργοὶ σεβαρώτεροι, οἱ βουλευταὶ δηλότεροι, οἱ οικονομολόγοι αὐστηρότεροι καὶ ὅταν ἀκόμη ὁμιλοῦν περὶ θεμάτων εἰς τὰ ὁποῖα δὲν χωρεῖ ρητορικὸν ὕφος, ἐπανθίζουσι τὰς ὁμιλίαις των μὲ ὠραίας φράσεις, μὲ τερπνὰ ἀνέκδοτα, μὲ δι-ἀσήμους στίχους, μὲ ἀποστροφὰς πρὸς τὸν πολιτισμὸν, πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, πρὸς τὴν πατρίδα. Καὶ ρεῖ ἀδιακόπως ἡ ὁμιλία των, ὡς νὰ ἀπήγγελλον πράγματα, ἅτινα ἔμαθον ἀπὸ μνήμης, μὲ τόνον πάντοτε μεμετρημένον καὶ ἀρμονικὸν καὶ μὲ ποικιλίαν στάσεων καὶ κινήματων μὴ παρέχουσιν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν χώρον εἰς τὴν ἀνίαν.

Καὶ αἱ ἐφημερίδες κρίνουν τοὺς λόγους των, ἐπαινοῦν τὴν γλαυρότητα τοῦ ὕφους, τὸ καθαρεῖον τῆς γλώσσης, los rasgos sublimes—τὰς ἐξόχους γραμμὰς—αἵτινες ἐπέσυραν τὸν θαυμασμὸν, ἐὰν πρόκειται περὶ τῶν φίλων των, ἐννοεῖται, ἢ λέγουσι μετὰ περιφρονήσεως ὅτι τὸ ὕφος των εἶνε ἄτεχρον, ἢ γλώσσα παρεφθαρμένη, τὸ σχῆμα, ἐν ἐνὶ λόγῳ, αὐτὸ τὸ εὐλογημένον σχῆμα! παρνημελημένον, ἀγενές, ἀνάξιον τῶν λαμπρῶν παραδόσεων τῆς ἰσπανικῆς ρητορικῆς τέχνης.

Αὐτὴ ἡ περὶ τοῦ σχήματος φροντίς, ἡ μεγάλη εὐκολία τοῦ λόγου, ἀπολήγει πολλάκις εἰς κενὸν στόμφον καὶ βεβαίως δὲν πρέπει νὰ ἀναζητῇ τις ἐν τῇ Βουλῇ τῆς Μαδρίτης τὰ πρότυπα τῆς ἀληθοῦς πολιτικῆς εὐγλωττίας· ἀλλὰ δὲν εἶνε ὀλιγώτερον ἀληθὲς ἐκεῖνο ὕπερ πανδήμως λέγεται : ὅτι ἡ Βουλὴ αὕτη μεταξὺ ὄλων τῶν εὐρωπαϊκῶν εἶνε ἡ πλουσιωτέρα εἰς ρήτορας εὐφραδεῖς ἐν τῇ γενικῇ σημασίᾳ τῆς λέξεως.

Πρέπει νὰ ἀκούσετε συζήτησιν τινὰ ἐπὶ θέματος τῆς ὑψηλῆς πολιτικῆς, ὕπερ νὰ κινή τὰ πάθη. Εἶνε ἀληθὲς μάχη! Δὲν εἶνε πλέον λόγοι, εἶνε κατακλυσμοὶ λέξεων, φέροντες εἰς δύσκολον θέσιν τοὺς στενογράφους καὶ συγγέροντες τὴν κεφαλήν των ἐκ τῶν θεωριῶν ἀκρωμένων! Εἶνε φωναί, κινήσεις, ὄρμαι, ἐξάρσεις ἐμπνεύσεως, ἀνακαλοῦσαι εἰς τὴν μνήμην τὴν γαλλικὴν Συνέλευσιν κατὰ τὰς παραχώδεις ἡμέρας τῆς Ἐπαναστάσεως!

Ἀκούει τις ἐκεῖ ἕνα Ρίον Ρόζαν, ρήτορα ὁμητικώτατον, καταπαύοντα τοὺς θορύβους διὰ τῆς βροντώδους αὐτοῦ φωνῆς, ἕνα Μάρτον ρήτορα τοῦ κομψοῦ λόγου, φρονεῖοντα διὰ τοῦ γελοίου, ἕνα Πι Ἰ Μαργάλλ, σεβάσμιον γέροντα, προξενούντα φρίκην διὰ τῶν ἀπαισιῶν προγνωστικῶν του, ἕνα Κολλάντες, ρήτορα ἀκούραστον, συντρίβοντα τὴν Βουλὴν ὑπὸ σωρείαν λέξεων, ἕνα Ροδρίγκεθ, ὅστις δι' ἀξιοθιμαμάστου εὐστροφίας συλλογισμῶν καὶ περιστροφῶν διώκει, συνθλίβει καὶ καταπνίγει τοὺς ἀντιπάλους, καὶ ἐν τῷ μέσῳ ἑκατὸν ἄλλων ἕνα Καστελάρ, ὁ ὁποῖος νικά καὶ παρασύρει φίλους καὶ ἐχθροὺς ἐντὸς χειμάρρου ποιήσεως καὶ ἁρμονίας.

Καὶ ὁ Καστελάρ οὗτος, γνωστός καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην, εἶνε ἀληθῶς ἡ τελειότερα ἐκφρασις τῆς ἰσπανικῆς εὐγλωττίας. Λατρεῖ τὴν καλλιπέειαν· ἡ εὐγλωττία του εἶνε μουσικὴ· οἱ συλλογισμοὶ του εἶνε αἰχμάλωτοι τοῦ ὠτός του· πᾶν ὅτι λέγει εἶνε ἀριστοτέχνημα· ἔχει μίαν ἁρμονίαν ἐν τῷ νῷ, τὴν ἀκολουθεῖ, τὴν ὑπακούει, θυσιάζει ὑπὲρ αὐτῆς πᾶν ὅτι δύναται νὰ τὴν προσβάλῃ· ἡ περίοδος του εἶνε ἐν ἅμα· Πρέπει νὰ τὸν ἀκούσετε διὰ νὰ πιστεύσετε ὅτι ὁ ἀνθρώπινος λόγος, ἄνευ ποιητικοῦ μέτρου καὶ ἄνευ ἤσματος, δύναται νὰ προσεγγίσῃ τόσον εἰς τὴν ἁρμονίαν τοῦ ἤσματος καὶ τῆς ποιήσεως.

Εἶνε μᾶλλον καλλιτέχνης ἢ πολιτικὸς ἀνὴρ. Δὲν ἔχει μόνον μεγαλοφυΐαν ἀλλὰ καὶ καρδίαν καλλιτέχνου, καρδίαν παιδικήν, ἀνίκανον νὰ μισῇ καὶ νὰ ἐχθρεύεται.

Εἰς ὅλους τοὺς λόγους του οὔτε μία ὕβρις εὐρίσκεται· οὐδέποτε προεκάλεσε σεβαρὴν ἀτομικὴν συζήτησιν.

Δὲν καταφεύγει ποτὲ εἰς τὴν σάτυραν, δὲν μεταχειρίζεται ποτὲ τὴν εἰρωνείαν· εἰς αὐτὰς ἐτι τὰς σφοδρότερας ἀγορεύσεις του δὲν ὑπάρχει οὐδὲ σταγὼν χολῆς· καὶ ἀπόδειξις τούτου εἶνε, ὅτι ἂν καὶ εἶνε δημοκρατικός, ἀντίπαλος ὄλων τῶν κυβερνήσεων, δημοσιογράφος μαχητῆς, κατήγορος διηνεκῆς παντός διαχειριζομένου ἀρχῆν τινὰ, καὶ παντός μὴ φανατικοῦ διὰ τὴν ἐλευθερίαν, οὐδέποτε παρ' οὐδενὸς ἐμισήθη. Καὶ διὰ τοῦτο τὰς ἀγορεύσεις του τὰς ἀγαποῦν καὶ δὲν τὰς φοβοῦνται. Ὁ λόγος του εἶνε πολὺ ὠραῖος, ὥστε νὰ εἶνε φοβερός, ὁ χαρακτῆρ του παρὰ πολὺ ἀγαθός ὥστε νὰ δόναται οὕτως νὰ ἐξασκήσῃ πολιτικὴν τινὰ ἐπιρροήν.

Δὲν εἰζεύρει νὰ ἐπιβουλεύεται, νὰ σκευωρῇ.

Ἡ ἰκανότης του εἶνε νὰ ἀρέσκῃ καὶ νὰ φωτοβολῇ.

Ἡ εὐγλωττία του, ὅταν εἶνε μεγαλειότερα, εἶνε τρυφερὰ.

ὑπάρχον πλέον ἄνθη, καὶ τὰ πάντα ἐν γένει ἐφαίνοντο πεπαλαιωμένα καὶ ἐγκαταλελειμμένα. Ὁ ἐπιστάτης ἐκοιμάτο κεκαλυμμένος μὲ μηλωτὴν· ἡ ἀφιξίς μου τὸν ἀφύπνησε καὶ προσηγγέρθη. Ἦτο πράγματι ὁ Συμεὼν Βύρην, ἀλλὰ πόσον ἐγγήρασεν! Ἐφ' ὅσον ἐκεῖνος κατεγίνετο εἰς τὴν ἀντιγραφὴν τοῦ φύλλου μου, ἐγὼ ἐθεώρουν τὰς λευκανθείσας τρίχας του, τὰς βαθεῖας ρυτίδας τοῦ πρὸ πολλοῦ ἀξυρίστου πώγωνός του, τὴν κύρτωθεισάν ράχιν του, καὶ ἐξεπληττόμην, πῶς τρία ἢ τέσσαρα ἔτη ἠδυνήθησαν νὰ ἀλλοιώσωσι τὸν ἀκμαῖον ἄνδρα εἰς ἀσθενὲς γέροντιον. «Μὲ ἀνεγνώρισες; τὸν ἠρώτησα, Εἴμεθα παλαιοὶ γινώριμοι. — Μπορεῖ, ἀπεκρίθη σκυθρωπῶς, ἐδῶ ὁ δρόμος εἶνε μεγάλος· πολλοὶ ταξιδιωτὰι ἐπέρασαν. — Εἶνε καλὰ ἡ Δούνια σου; » ἐξηκολούθησα. Ὁ γέρον προσεποιήθη ὅτι δὲν ἤκουσε τὴν ἐρώτησίν μου καὶ ἐξηκολούθησεν ἀναγινώσκων μετὰ ψιθύρου τὸ φύλλον πορείας μου. Ἐγὼ διέκοψα τὰς ἐρωτήσεις μου καὶ διέταξα νὰ μοὶ φέρωσι θερμὸν ὕδωρ διὰ τὸ τέϊον. Ἡ περιέργεια ἤρξατο ἐνοχλοῦσά με, καὶ ἤλπιζον ὅτι τὸ πούινς θὰ λύσῃ τὴν γλώσσαν τοῦ ἀρχαίου γνωρίμου μου.

Καὶ δὲν ἠπατήθη· ὁ γέρον δὲν ἠρήθη τὸ προσφερόμενον αὐτῷ ποτήριον. Παρετήρησα ὅτι τὸ ρούμιον ἐφαίδρυνε τὴν σκυθρωπότητά του. Μετὰ τὸ δευτέρον ποτήριον, ἐγένετο ἡμιληπτικός, ἀνεμνήσθη, ἡ ἔδειξεν ὅτι μ' ἐνεθυμήθη καὶ ἔμαθον παρ' αὐτοῦ ἱστορίαν, ἣτις τότε λίαν ἐκίνησε τὸ διαφέρον μου καὶ μὲ συνεκίνησε.

— Λοιπὸν ἐγνωρίσατε τὴν Δούνια μου; ἤρχησεν οὗτος. Καὶ ποῖός δὲν τὴν ἐγνώρισε; Ἄχ, Δούνια, Δούνια! Τί κορίτσι ποῦ ἦτον! Ὅποιος καὶ ἂν ἐπερνοῦσε ἀπ' ἐδῶ, ἤθελε τὴν ἐπαινέσῃ, κανεὶς δὲν τὴν ἐκατηγόρησε. Αἱ κυρίαί τῆς ἐχάριζαν ἢ μὴ μαντίλι, ἢ ἄλλη σκουλαρίκια. Οἱ ταξιδιωτὰι ἐπίτηδες ἐσταματοῦσαν, τάχα πῶς νὰ γευματίσουν ἢ νὰ δειπνήσουν, πράγματι ὅμως γιὰ νὰ τὴν καμαρώσουν περισσότερο. Ἐτύχαινε κανένας αὐθέντης, ὅσον ὀξύθυμος καὶ ἂν ἦτον, ἐμπρὸς τῆς ἦτον ἡσυχος καὶ μοῦ ἡμιλοῦσε μὲ καλὸν τρόπον. Πιστεύετε, κύριέ μου, ταχυδρόμοι, ἴλαρχοι, μαζὺ τῆς ὀλόκληρη μισὴ ἔρα συνωμιλοῦσαν. Αὐτὴ ἐκρατοῦσε τὸ σπίτι αὐτὴ νὰ συγκοίση, αὐτὴ νὰ ἐτοιμάσῃ, καὶ σὲ ὅλα ἐπρόσβαινε. Κ' ἐγὼ ὁ γέρο-κουτός, δὲν ἐχαιρόμουν, δὲν ἐκαμάρονα· καὶ ἔμορῶ νὰ πῶ πῶς δὲν ἀγαποῦσα τὴ Δούνια μου, ἔμορῶ νὰ πῶ πῶς δὲν ἐκαμάρονα τὸ παιδί μου; ἢ ἐκακοπερνοῦσε μήπως; Ὅχι, τὸ κακὸ δὲ μπορεῖς ποτὲ νὰ τὸ ἀποφύγῃς· ὅτι εἶνε γραμμένο δὲν τὸ ἀποφεύγεις.

Καὶ ἤρξατο νὰ μοὶ διηγῆται λεπτομερῶς τὴν θλίψιν του.

Πρὸ τριῶν ἐτῶν, κατὰ χειμερινὴν τινα ἐσπέραν, ὅταν ὁ γέρον ἐχαράκωνε νέον βιβλίον ἢ δὲ θυγάτηρ του ὄπισθεν τοῦ περιφράγματος ἔρραπεν ἐνδύματα, ἐπλησίασε τρούικα καὶ ὁ ἐπιβάνων αὐτῆς, φορῶν κираκσιανὸν πῖλον, στρατιωτικὸν μανδύαν καὶ κεκαλυμμένος διὰ σαλίου, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ἀπαιτιῶν ἵππων. Ἄπαντες οἱ ἵπποι ἦσαν καθ' ὁδόν.

Εἰς τὴν εἰδησιν ταύτην ὁ ὀδοιπóρος ἠθέλησε νὰ ἐγείρῃ φωνὴν καὶ τὸ μαστίγιόν του, ἀλλ' ἡ Δούνια, ἐξοικειωμένη εἰς τοιοῦτου εἶδους σκηναίς, προσέδραμεν ἐκ τοῦ περιφράγματος ἀποταθεῖσα γλυκῶς πρὸς τὸν νέον μὲ τὴν ἐρώτησιν:

— Μήπως ἀγαπᾷ ὁ κύριος νὰ φάγῃ κἄτι τι;

Ἡ ἐμφάνισις τῆς Δούνιας ἐπήνεγκε τὴν συνήθη ἐνέργειαν αὐτῆς. Ὁ θυμὸς τοῦ ταξιδιωτοῦ παρήλθε, συγκατετίθη νὰ ἀναμείνῃ τοὺς ἵππους καὶ διέταξε δειπνῶν. Ἀφαιρέσας τὸν βεβρεγμένον καὶ τριχωτὸν πῖλόν του, ἀναπτύξας τὸ σαλίον καὶ ἐκκομβώσας τὸν μανδύαν του ὁ ὀδοιπóρος, ἀνεφάνη νεαρός εὐσωμος οὐσάρος μὲ μαύρους λεπτοὺς μύστακας. Διετίθη εὐμενῶς πρὸς τὸν ἐπιστάτην καὶ ἤρξατο φαιδρῶς συνδιαλεγόμενος μετ' αὐτοῦ καὶ τῆς θυγατρὸς του. Παρετίθη τὸ δειπνῶν. Ἐν τούτοις οἱ ἵπποι ἐφθασαν καὶ ὁ ἐπιστάτης διέταξεν, ὅπως ἀμέσως, χωρὶς νὰ τοῖς δοθῇ τροφή νὰ ζευξοῦν αὐτοὺς εἰς τὸ ὄχημα τοῦ ταξιδιωτοῦ· ἀλλὰ, ἐπιστρέψας, εὗρε τὸν νεανίαν σχεδὸν ἀνάσθητον ἐπὶ τοῦ θρανίου· εἶχε λιπο-

θυμήσει, ἐπασχεν ἐκ κεφαλαλγίας, ἐπομένως καθίστατο ἀδύνατος ἢ ἀναχώρησις. Τί ἔδει γενέσθαι! Ὁ ἐπιστάτης τῷ παρεχώρησε τὴν κλίνην του, καὶ ἀπεφασίσθη ὥστε, ἂν ὁ ἀσθενὴς δὲν ἀνελάμβανε, νὰ καλέσωσι τὴν ἐπιούσαν ἐκ τῆς πόλεως τὸν ἱατρὸν.

Τὴν ἐπαύριον ὁ οὐσάρος ἦτο χειρότερα. Ὁ ὑπὸ κρητὴς αὐτοῦ ἀνεχώρησεν ἔφιππος εἰς τὴν πόλιν πρὸς ἀναζήτησιν ἱατροῦ. Ἡ Δούνια τῷ ἔδωσε τὴν κεφαλὴν διὰ μανδηλίου βεβρεγμένου εἰς ὄξος καὶ ἐκάθησε μετὰ τοῦ ἐργασίου της παρὰ τὴν κλίνην του. Ὁ ἀσθενὴς ἐνώπιον τοῦ ἐπιστάτου ἐγόγγυζε, δὲν ὠμίλει σχεδὸν οὔτε λέξιν, ἐν τούτοις ἐπὶ δύο κύπελα καφέ καὶ γογγύζων διέταξε γεῦμα.

Ἡ Δούνια δὲν ἀπεμακρύνετο ἀπ' αὐτοῦ. Ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐζήτηε νὰ πῆ, καὶ ἡ Δούνια τῷ ἐκόμιζε ποτήρια λεμονιάδας ἢν αὕτη παρεσκεύαζεν. Ὁ ἀσθενὴς ἔβρεχε τὰ χεῖλη, ἐκάστοτε δὲ ἐπιστρέφων τὸ ποτήριον, διὰ τῆς ἀσθενοῦς χειρὸς του ἐθλίβε καὶ τὴν χεῖρα τῆς Δούνιας εἰς ἐνδειξιν εὐγνωμοσύνης. Περὶ τὴν μεσημβρίαν ἀφίκετο ὁ ἱατρός. Ἐψαυσεν οὗτος τὸν σφιγμὸν τοῦ ἀσθενοῦς, ὠμίλησε μετ' αὐτοῦ γερμανιστὶ καὶ ρωσιστὶ, καὶ τῷ ἐσύστησεν ἡσυχίαν, καὶ ὅτι μετὰ δύο ἡμέρας θὰ δυναθῇ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πορείαν του. Ὁ οὐσάρος τῷ ἐνεχείρισεν 25 ρούβλια διὰ τὴν ἐπίσκεψίν του καὶ τὸν προσεκάλεσεν εἰς τὸ γεῦμα· ὁ ἱατρός ἐδέχθη ἀμφοτέροι ἐφαγον μετὰ μεγάλης ὀρέξεως, ἐπιον φιάλην οἴνου καὶ ἀπεφασίσθησαν λίαν εὐχαριστημένοι.

(Ἔπεται τὸ τέλος).

Α. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.

ΤΟΙΣ ΚΚ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ ΗΜΩΝ

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Ζ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ κκ. συνδρομηταὶ ἡμῶν ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαιρῶς τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ Η' ἔτος.

Ἐπίσης παρακαλοῦνται καὶ οἱ ὀλίγοι καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν τοῦ παρελθόντος ἔτους νὰ σπεύσωσι πρὸς ἀπότισιν αὐτῆς.

«Ἡ Διεύθυνσις».

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ — ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ — Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ.

Τεμῶνταις :

Ἐν Ἀθήναις δρ. 13, ταῖς ἐπαρχίαις δρ. 14, τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 14.

Hebe's

Hair Restorer Τὸ κάλλιστον ἐπανορθωτικὸν τῶν τριχῶν. Δὲν εἶναι βαφή, ἀλλ' ἐπαναδίδει εἰς τὰς τρίχας τὴν προτέραν αὐτῶν χροίαν διὰ τῆς ἐνδυναμώσεως αὐτῶν. Οὐδεμίαν ἐπιβλαβὴ οὐσίαν περιέχει· εἶναι ἄχρον καὶ διαυγὲς ὡς τὸ ὕδωρ.

Γενικὴ ἀποθήκη ἐν Λονδίῳ.

Εὐρίσκεται ἐν Ἀθήναις μόνον εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς «Κορίνης» ὁδὸς Πρωαστείου ἀριθ. 10 καὶ τιμᾶται ἐκάστη φιάλη **δραχμῆς ἑπτά**. (Διὰ τὰς ἐπαρχίας δραχ. 8).

ΤΟΜΟΙ ΚΑΙ ΦΥΛΛΑ «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» προηγουμένων ἐτῶν εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται ἐν τῷ βιβλιοπωλεῖῳ ἡμῶν, ὁδὸς Πρωαστείου, ἀριθ. 10.